

Johann Rudolf Wettstein Melchior Mittelholzer

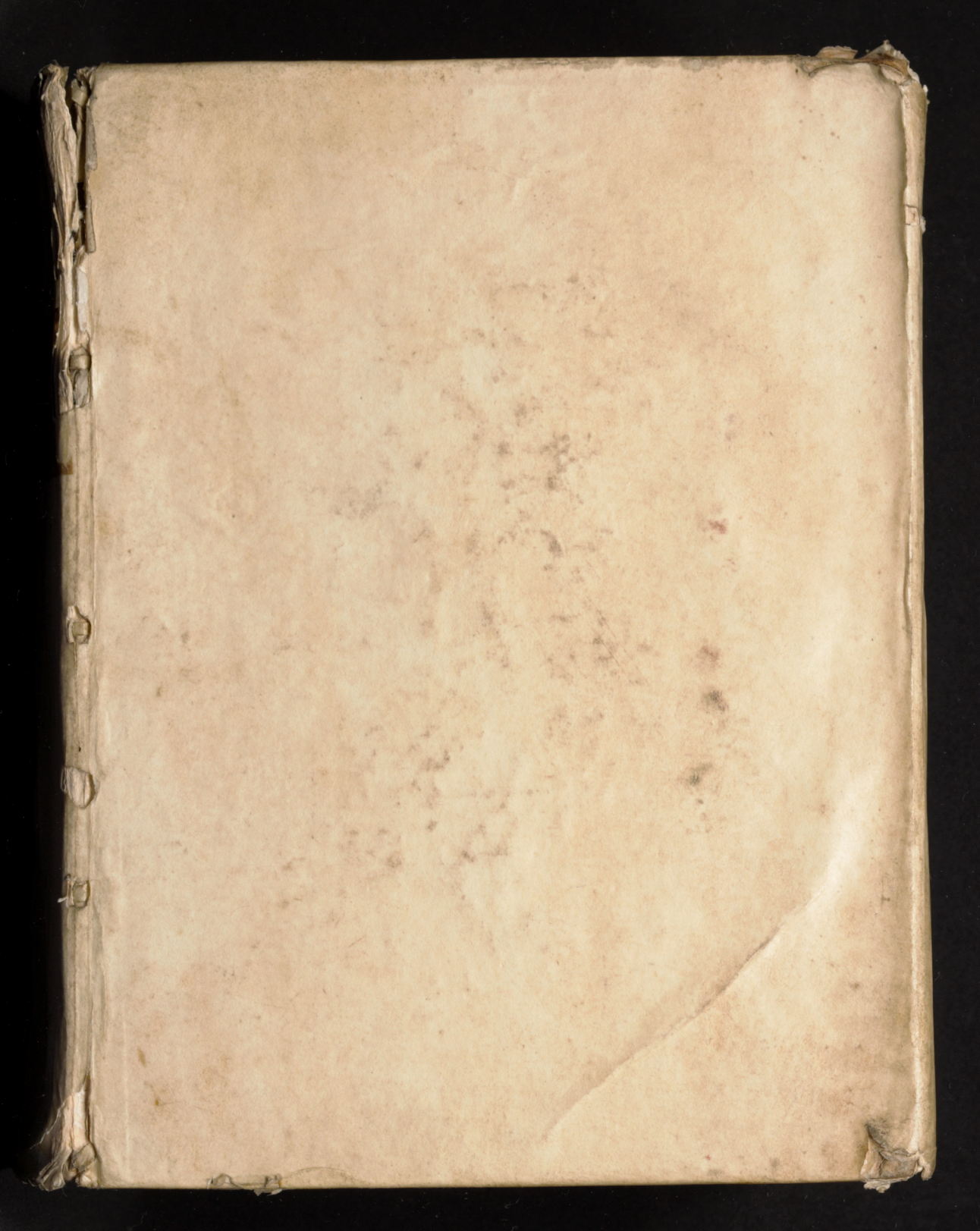
Disputatio Theologica Tertia, De Unionis Personalis In Christo Forma, Fine, Effectis, &c Kataskysiasik

Basileae: Deckerus, 1657

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn787863270>

Druck Freier Zugang

In Tomo hoc XXXVII. Sunt

1. Jo. Schmid de Peccato. ad 1 Jo. III, 4.
2. — De libero Arbitrio. Jo. VIII, 36.
3. Seb. Schmid de script. S. ad 2 Pet. I, 19. 20. 21.
4. D. Damhaueri Aethera Sancta sui vindex.
5. Jo. Faust protri. de motione divina ad Act. XVII, 28.
6. D. Georgij Haberlini fascic. Myrrha. Cant. I, 13.
7. Andreas Vivinius ad Psalmum II.
8. Jo. Schmid de Vita Aeterna.
9. Christiani Deeg. Manipulus Thestii Prachtiani Sub B.
Sulgemamo propositarū.
10. D. Martin Gejeri conformitas Iudaeo Papistica in
Divina de Deo Angelic & Homine.
11. Christoph Laur. Scheelführer protri. de Chirismo.
12. Jo. Andr. Quenstedt de Persecutione Venerabil.
13. Gabrielis Wedderkopff de Atheismo Poonianorum.
14. Michael Foeuffek de Secum naturalium Origine
15. — De ordine script. S. prout ea tum. Nat. conc.
mens 2. 8.
16. c. Jo. Fecht de Iudae Controversiarum.
16. a. — de II Trinitate
16. b. — De Anti Chnsto.
17. — De Invocatione Sanctorum
18. — De Purgatorio.
19. — De Communione S. utray

20. D. G. Ficht de Miſa.
 21. —. Deſacramentis.
 21. —. De vocatione Miniſtrorum Eccleſie.
 22. —. De Cœlibatu eodem.
 23. —. De Peccato.
 24. Hoornbeeck de Theologia Praxi.
 25. —. Sans poſtendit.
 26. —. de Tentatione Dei.
 27. —. De Autoritate N. Teſt.
 28. —. De Piſcate.
 29. —. De Devotione.
 30. —. De Meditatione ſana.
 31 } —. De Studio verbi divini.
 32 } —.
 33. —. De ſenſu divina gratia.
 34. —. De Fiducia in Deo.
 35. —. De Gaudio ſpirituſali.
 36. —. De zelo.
 37. —. De Conſto.
 38. —. De Aſcenſione Chriſti.
 39. —. De gloria Chriſti celeſti.
 40. —. De ſpiritu ſ.
 41 } —. De Providentia.
 42 }

42. } Floornbeek de Predestinationes.

43. }

44. }

44. b. — . De Sabbato.

45. — . De Ministerii acceptiones.

46. — . De Spamine Ministrorum.

47. — . De eorum Officio.

48. }

49. }

50. — . De Ecclésiasticorum Vita.

51. }

52. }

53. — . De Foedere Ecclésiastico.

54. — . De Mundo.

55. — . Ad Matts. xxiii, 37.

56. — . — . xl, 20. 21.

57. Jos. Coreji de divinitate Script.

58. } — . de Perfectione Script.

59. }

60. } — . de Foedere gratie et Vet. ac N. T.

61. }

62. } — . de eo quod Icy est.

63. }

64. — . De statu Humiliationis Christi.

65. Io. Coaeji de Regeneratione et Resurrectione.
66. —. De Oblatione Christi.
67. Wetstenij. De Unionis Personalis in Christo Forma,
Sine Effetio. etc.
68. — Guic Gernleri de Forma Unionis Personalis
in Christo.
69. —. De Prophetatibus Dei.
70. —. De Peccato in Spiritibus.
71. Wetstenij de Prodest. Bonorum et malorum.
72. Guic et Collegam Syllabus Controversiarum

V.

DISPUTATIO THEOLOGICA
TERTIA,

De

UNIONIS PERSONALIS IN CHRISTO

Formâ, Fine, Effectis, &c

Καθολικῶς ἀσινῆ.

Quam,

Gratiâ SERVATORIS adspirante,

SUB PRÆSIDIO,

Reverendi & Clarissimi VIRI,

DN. JOH. RODOLPHI WETSTENII,

S. S. Theol. D. & Prof. ac p. t. Acad.

Basil. Rectoris Magnifici;

Publicæ Disquisitioni exponit

MELCHIOR MITTELHOLTZERUS,

Sancto-Gallensis, S. S. Theol. Studiosus.

D. 27. Mens. Maji, An. M DC LVII.

Loco & horis consuetis.

BASILEÆ impresit GEORGIUS DECKERUS,
Academiæ Typographus.

V I R I S

Plurimum Reverendis, atq; Clarissimis,

DN. M. SAMUELI GRYNÆO, Ecclesiæ
Basiliensis ad D. Leonhardi Pastori
vigilantissimo, Hospiti ac Meccœna-
ti suo omnis obsequii & honoris
cultu æternum colendo:

DN. M. CHRISTOPHORO MITTELHOLTZERO,
V. D. in Ecclesia Sancto-Gallensi
Ministro fidelissimo, Camerario
dignissimo, Parenti suo omni amo-
ris atque observantiæ nexu perpe-
tim profequendo:

*Exercitium hocce Academicum, in grati
animi, perpetuaq; observantia
σημείον atq; σφραγίδα, consecrat,
nuncupat, dedicat*

MELCHIOR MITTELHOLTZER U.S.

ΧΑΡΙΤΙ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ.

T H E S I S I.

Idimus *viâ Remotionis*, quæ Forma Unionis Ἐλόγῃ & Naturæ humanæ non sit: sequitur nunc, ut *viâ Positionis* videamus; Quæ sit Forma seu Differentia propria?

I I.

Forma seu Differentia propria hujus Unionis est, quæ illam *constituit*, quâque illa *differt* ab omnibus aliis, hactenus remotis, Unionis speciebus: & ex qua fluunt *Operationes* Mediatoriæ.

Ea innuitur unâ voce, cùm dicitur *Personalis*: Græcis Patribus, ἕνωσις καὶ ὑπόστασις, & ὑπόστασις.

I I I.

Constitutio ejus patet in ordine ad terminum *ad quem* Unio hæc facta est, & unde denominatur.

Ut ergo trium Personarum S. S. Trinitatis unio est *Essentialis*: quia in unitatem Essentiæ uniuntur, *Deut. VI. 4. Eph. IV. 6: 1. Joh. V. 7.*

Utque anima & corpus humanum uniuntur unione *naturali*; quia in unitatem naturæ humanæ uniuntur: quod & in natura humana Christi factum.

Item, ut unio Christi, tanquam capitis, & Ecclesiæ velut corporis, unio *mystica* dicitur: quia constituunt unum corpus mysticum: *Eph. V. 23. 30. & seq.*

Ita Personæ Ἐλόγῃ, & naturæ humanæ assumptæ, Unio, dicitur *Personalis*: quia, ad vel in unam Ἐλόγῃ ὑπόστασιν assumpta & ei unita est, Natura humana. Unde quemadmodum Personarum S. S. Trinitatis una est *Essentia*; corporis & animæ, una *natura humana*; Christi & Ecclesiæ, unum *corpus mysticum*: ita etiam Filii Dei & naturæ humanæ est una ὑπόστασις, sive *Persona*.

IV.

β. *Differentia* ex iisdem patet: imprimis verò, quòd Filius Dei per assumptionem naturæ humanæ, in unitatem Personæ suæ, nunc nō solum *Deus*; sed & *Homo*; 1. *Tim.* II. 5. *Rom.* V. 15. 1. *Cor.* XV. 46. 47. *Immanuel*, *Esaj.* VII. 14. *Matth.* I. 23. Θεάνθρωπος: *Unus Mediator*, 1. *Tim.* II. 5. & *Dominus unus*, *Eph.* IV. v. 5. 1. *Cor.* VIII. 6. *Doctor unus*, *Matth.* XXIII. 8. denominatur: imò, quòd jam in Concreto, *Deus & Homo*, propter identitatem Personæ, & diversitatem Naturarum, de se invicem prædicentur. ut, *Deus est Homo*, & *Homo est Deus*. His namq; unio illa distinguitur ab omnibus aliis unionis speciebus.

V.

γ. *Operationes* hinc quoq; fluunt Personales, sive Θεωδέξια: in quibus, ὁ ενεργῶν unus; principia ενεργητικὰ duo, Natura videlicet divina & humana; ενεργεῖα duplex, quâ unaquæque natura agit, quod suum est; ενεργηµα unum.

VI.

Hæc unio Personalis, constat

1. *Expresfis testimoniis* S. Scripturæ: *Joh.* I. 14: 1. *Tim.* II. 5. *Phil.* II. 7. 8. *Gal.* IV. 4.
2. *A priori*, scilicet, Personâ Ἐλόγῃ æternâ: quæ assumpsit non *Personam*, sed *Naturam humanam*; non *Hominem*, sed *Carnem*: *Joh.* I. 14: 1. *Tim.* III. ult. *Heb.* II. 14. quæ nihil ad Subsistentiam Ἐλόγῃ perficiendam superaddidit; sed tantum in subsisten-

sistentiam ejus accepta est. Atq; ut Persona ἡ Λόγος,
eadem est & manet in æternum Persona: ita natura
humana nunquam habuit, nec habebit, substantiam
propriam; sed est tantum ἐνυπόστατος, h. e. *subsistens*,
vel (ut alii malunt) *existens in hypostasi* ἡ Λόγος.

VII.

3. A posteriori: quia, positâ unione, S. Scriptura utriusque
naturæ prædicata, tribuit uni ἰσοπέσος, sive suppo-
sito, id est, Personæ; seu ab officio, seu ab alterutra
naturâ, vel divinâ, vel humanâ, non quidem in *abs-
tracto*, sed in *concreto* denominatæ: vel, ut loquuntur,
non *abstractivè*, sed *concretivè*. Idem brevius dicam:
Prædicatur concretum de concreto: ex. gr. *Deus est*
Homo: Homo est Deus: non autem, *Deitas est humanitas*,
vel *humanitas est Deitas*. Ubi notandum:

VIII.

Abstracta significare naturas: e. g. *Deitas* significat di-
vinam naturam; *Humanitas* humanam naturâ.
Concreta verò denotare Personam. Et hæc denomi-
nantur vel à

Toto Personæ, quod includit utramque naturam:
ut cum dicitur *Christus, Mediator, Redemptor,*
Immanuel, Ἰεσὺς Χριστὸς &c.:

Naturâ alterutrâ: ut cum appellatur *Deus, Filius*
Dei æternus, infinitus, &c. à Natura divina:
aut cum dicitur, *Homo, Filius hominis, Davidis,*
Marie; natus, passus, crucifixus, mortuus, &c.
à natura humana.

IX.

Attamen & hoc observandum: *Concretum* sumi vel
Specificativè (al. *in sensu Diviso*) & sic denotat *Subje-
ctum*: ut si dico, *Christus Homo*, i. e. qui est
Homo: vel simpliciter, *Homo, Deus, æter-
nus, &c.* i. e. qui est talis.

Reduplicativè, (al. *in sensu Composito*) & sic limitat
Prædicatum: exponiturque per *quâ*, vel *quia*,
vel *secundum*, addito abstracto: quo ipso si-

gnificatur pro abstracto id capi. Itaque inde valet consequentia ad omne. e.g. *Christus Deus est æternus*, exponitur sic, Christus est æternus, *quâ* vel *quia* Deus, vel *secundum* naturam divinam, *Job. I. 1. Rom. I. 3.* Quisquis enim Deus est, æternus est: sive, Deitas æterna est. Item, *Homo in tempore natus, passus, mortuus est, &c.* exponitur, Christus Homo est in tempore natus, &c. *quâ* vel *quia* Homo est, vel *secundum* humanitatem; aut, sicuti S. Scriptura loquitur, *secundum carnem: Rom. I. 3. & IX. 5.* item *carne, sive in carne, 1. Pet. III. 18.* Omnis enim homo in tempore nascitur: item, humana natura, aut caro nascitur, &c.

X.

Hinc Regula: *Quando Concretum in Majore propositione sumitur specificativè, in Minore verò Reduplicativè, tum est paradoxismus quatuor terminorum. e. g.*

Qui ascendit, ut impleret omnia, is est ubique:
Christus Homo, seu *quâ* Homo, aut *secundum* humanitatem, ascendit, &c.

Ergo Homo, seu *quâ* Homo, aut *secundum* humanitatem est ubique.

Item: Qui ascendit in cælum, ille quoque descendit de cælo:

Christus homo, seu *quâ* homo, aut *secundum* humanitatem, ascendit in cælum.

Ergo Christus homo, seu *quâ* homo, aut *secundum* humanitatem, descendit de cælo.

XI.

Proinde, *Christus homo est Persona*, ambiguit dicitur. Verissima est propositio hoc sensu: Christus, *qui* est homo, est Persona. Falsa autem, hoc sensu: Christus, *quâ* vel *quia* homo, vel *secundum* humanitatem, est Persona. Si enim ita esset, tum humanitas, seu humana natura Christi, esset Persona: quod Nestorianum.

XII.

Ex his manifestum fit, Quis sit *sensus Propositionum Personalium*; quibus Personalis Unionis natura, supra expo

exposita, illustratur: quales sunt; *Deus est Homo, Homo est Deus.* Hæ namque Propositiones de uno Christo, propter unionem personalem veræ sunt.

XIII.

Circa has Propositiones multæ sunt disputationes, scilicet *Utrum sit Prædicatio Lógica? Utrum usitata vel inusitata? Utrum sit Disparatorum? Utrum synonyma, an paronyma? item, utrum identica vel synecdochica?*

Affirmaveris, negaveris, parum refert, ubi de terminis Artis tantum lis est. Rectè Augustinus i. Retr. 15. *De Verbis, cum res constet, controversia non facienda est.* Modò & de genuino harum Prædicationum sensu constet. Constat autem, cum præter præcedentia observaverimus:

XIV.

1. Cavendum, ne Propositiones Concretivæ per abstracta explicentur. Non enim; cum dicimus, *Deus est homo, homo est Deus*, hic sensus reddendus; *Deitas est humanitas, & humanitas est Deitas*: aut, *divina natura est humana natura*: & vicissim.
2. Ne abstractum de Concreto, aut Concretum de abstracto prædicetur: sic, *Deus est humana natura, humana natura est Deus.*
3. Ne Subjectum Concretum prædicetur cum reduplicatio-
ne: quia reduplicatio includit Naturâ in abstracto. Non igitur dicendum: *Deus quia Deus, vel quia Deus, vel secundum naturam divinam, est homo*: *Homo, quia vel quia homo, vel secundum naturam humanam, est Deus.*

XV.

Genuina verò Interpretatio harum & similium enunciationum est, *Si concreta vocabula per suppositum aut personam explicentur.* e. g. *Album est dulce*: i. e. lac quod est album, idem est dulce. *Corporeus est animatus*: i. e. homo, qui est corporeus, idem est animatus. Ita *formosus est facundus, Philosophus est Theologus*, & infinita alia. Similiter igitur, cum dicimus, *Deus est homo, homo est Deus*, sensus est: *Christus, qui est Deus, idem quoque est homo*: sive,

qui est Deus secundum divinam naturam, idem est
homo secundum humanam naturam.

XVI.

Aliena itaque à veritate est interpretatio hæc: *Deus est
Homo, i. e. divina natura subsistens in Persona Christi, est na-
tura humana in Persona Christi subsistens. Item, Homo est
Deus, i. e. humana natura subsistens in Persona Christi, est di-
vina natura subsistens in persona Christi.*

Ratio hujus falsæ interpretationis prætenditur: quia vo-
cabulum *Homini* sit concretum, non *Persona*, (non
enim utramque naturam, divinam & humanam, de-
notare,) sed solum *Natura*; denotans humanitatem;
non autem nudè, sed simul humanitatis subsisten-
tiam ac *ἰσότησιν*: vocabulum *Dei* itidem sit concre-
tum *Natura*, notans solam divinam naturam, sed non
sine, verum cum *ἰσοπέδι*.

Ejusdem valoris est, hic dictarum Propositionum Per-
sonalium sensus; quod idem sit, *Deus est Homo, & Λόγος
assumens est caro assumpta*: item, *Homo est Deus, i. e. caro
assumpta est Λόγος assumens, vel secunda Trinitatis Per-
sona*. Harum interpretationum examen, suo tem-
pore & loco, *ἐν ᾧ*, videbimus.

Hactenus de Forma.

XVII.

*Finis Unionis hujus, præter gloriam Dei, in primis in-
scrutabilis Sapientiæ, respectu*

Christi est, ut esset Mediator: tum verus, participans de
utriusque partis inter se dissidentis natura, *Hebr. II. 14.*
medius inter Deum & Homines: tum unus, Deus &
homo in una Persona. *Joh. I. 14: 1. Tim. II. 5.*

Nostri, ut iniretum nos Deo, tum nos invicem, *Eph. II. 14.*
& seqq. *Gal. III. 28: 1. Joh. I. 3.*

XVIII.

Effecta Unionis Personalis, alia sunt, respectu

α. Christi: & quidem vel in

Natura humana; scilicet Gratia, tum

Eminentia, per quam propria Filii Dei caro est; quæ
proin supra omnes alias creaturas eminet. *Joh. VI. 51.*

Act. XX.

Act. XX. 28: 1. Job. I. 7. Nec de ulla alia creatura dici potest, quod personaliter τῷ Λόγῳ unita sit.

*Habituum, per & propter unionem, humanæ naturæ collatorum: ut sunt dotes Intellectus, Scientia & Sapientia; Voluntatis, ut Sanctitas, &c. Dona hæc non sunt infinita: quia natura finita horum capax esse nequit, & quia sola divina natura infinita est. Sunt tamē excellentissima, omnia non modò hominum, sed & Angelorū dona excedentia: *Phil. II. 9. Heb. I. 9. 13. tum* quia ut caro Filii Dei propria est; ita & dona quæ accepit in carne, ejus ut subjecti seu suppositi sunt:*

tum quia illa, etsi in statu Exinanitionis quoad gradus creverint, *Luc. II. 40. 52:* in statu tamen Exaltationis, quoad partes & gradus, ad eam perfectionem pervenerunt, ad quam nec homines nec Angeli pervenire possunt. *Pf. XLV. 8. Heb. I. 9.*

Personâ ejusdem: hæc Effecta sunt vel

Communicatio Idiomatum seu Proprietatum utriusque naturæ cum Persona, cui per unionem factæ sunt communes: quæque idèd in S. Scriptura de Persona prædicantur in concreto. De quibus suo loco.

Communicatio Officii & Honoris. Quia enim Christus *Ἰεσὺς ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ* secundum utramque naturam officium Mediatoris executus est, & etiamnum exequitur, quâlibet earum operante quod suum est: hinc *Persona* Christus dicitur, *Mediator, Redemptor, caput, judex mundi, passus, mortuus, resurrexisset, ascendisse, sedere ad dextram, gubernare, &c.*

XIX.

β. Nostri, est unio nostra in ipso Christo cum Deo. Gal. III. 28.

1. Job. I. 3. 6. Assumpsit enim non Angelos, sed semen Abrahamæ, Heb. II. 16. ut doceret; non Angelos lapsos, sed homines iterum Deo per ipsum quasi uniendos & reconciliandos. Rom. V. 10: Eph. X. IV. 13. 16. Itaque assumendo, sibi que uniendo naturam humanâ, quodammodo induit personam hominum; & ceu Sponsor noster, partim in se

accepit morbos & dolores nostros: *Es. LIII. 4. i. e.* peccata nostra ac pœnas meritas: *partim* Obedientiam absolutissimam præstitit in assumpta illa servi forma, nostro itidem nomine ac loco: *Gal. IV. 4. Phil. II. 7. 8.* Quæ sanè fundamenta sunt universæ nostræ salutis, ac præsertim *Justificationis* coram tribunalì Dei. *Rom. V. 19. 21.*

Hæc Unio nostri cum Deo, indissolubilis est & æterna: consimiliter sicut Unio naturæ humanæ cum τῷ Λόγῳ. In hac fundatur nostra Redemptio, pax, atque salus, totiusq; salutis nostræ certitudo & fiducia: *Rom. V. 1. 2. & c. conf. & Eph. V. 29-32. Hos. II. 19. 20.*

X X.

Subjectum, seu *Locus*, in quo facta est hæc unio, est vel

Communis, urbs *Galilea*, cui nomen *Nazareth*. *Luc. I. 26. & c.* vilis & contempta: *Joh. I. 46. & VII. 52.*

Specialior, *Camera & Cubiculum B. Virginis*: quod Lauretum transportatum esse *Baronii* figmentum est: solidè refutatum à *Cl. Berneggero*.

Specialissimus *Infantis* concepti locus, & *Sponsi cœlestis* *Joh. III. 23.* quasi thalamus, est *Uterus Benedictæ Virginis*: in quo *Spiritus S.* naturam humanam formatam & sanctificatam τῷ Λόγῳ copulavit. *Luc. I. 35.* huc à *Veteribus* refertur locus *Jer. XXXI. 22.*

X X I.

Adjuncta sequuntur; huc referimus

α. Tempus, quo facta est hæc Unio, definitum scilicet à Deo, *Gal. IV. 4.* prædictum à *Prophetis*: *Gen. XLIX. & c.* denique, momentum conceptionis.

β. Quatuor epitheta, quibus alii *Formam Unionis* hujus explicant, in *Symbolo Chalcedonensi*, totidem erroribus opposita: utpote quodd facta sit

1. *Ἀσυγχύτως*, *inconfusè*, absque commixtione vel confusione *Naturarum*, earumque *Proprietatum*: *Act. II. 30: Rom. I. 3. 4. & IX. 5: 1. Pet. III. 18: 2. Cor. III. 4.*

2. *Ἀτρέπῶς*, *inconvertibiliter*, absque *conversione* naturæ *divinæ* in *humanam*, aut *humanæ* in *divinam*: *Phil. II. 7: Heb. II. 16.*

3. *Ἀδι-*

3. Ἀδιασπέντως, indivisè, seu indivulsè, sine divisione naturarum in duas personas. Manet enim una Persona, utus Christus, 1. Tim. II. 5.

4. Ἀχωρίτως, vel ἀδιωσπέντως, inseparabiliter: Durat enim Unio illa naturarum à momento conceptionis in omnem æternitatem. Ac licet in morte Christi, Unio naturalis corporis & animæ, soluta fuerit: Unio tamen personalis naturæ divinæ & humanæ non fuit soluta.

XXII.

Dissentanea: Præter ea, quæ antea in consideratione Formæ, removimus, rejicimus errores in universum omnes, qui veram Ἐλόγῃ & assumptæ naturæ humanæ Unionem hypostaticam impugnant: maximè verò hæresin

Nestorii Episcopi Constantinopolitani; qui circa annum Christi CCCCXXX. Theodosio Jun. imperante, vixit: ac duos finxit Christos, Deum unum, hominem alterum: duas videlicet Naturas, duas arbitratus esse Personas. Unde negavit B. Mariam Θεοτόκον, vel Judæos crucifixisse Deū. Ista hæresis in Ephesina Synodo Oecumenica Anno Christi CCCCXXXI. à Patribus ducentis damnata fuit.

Habuit is multos & magnos sententiæ suæ adfipulatores.

Eutychis Presbyteri & Archimandritæ Monasterii Constantinopolitani, circa annum CCCCCL. qui docuit: Τὰς δύο φύσεις, τῆς Θεότητος καὶ ἀνθρώποτητος, μὴ πῶ ἐνωσιν συγκεχθῆναι: i. e. Duas naturas, Deitatem & humanitatem, post unionem coaluisse: adeoque Christum, ex duabus quidem ante Unionem constituisse Naturis; post eam verò ex una tantum: hoc tali argumento seductus: Si duæ sunt in Christo naturæ, duæ erunt & hyposta-

postas: neque enim natura ulla sine persona: atque
ita duo profus erunt Filii, &c.

Itaque opinatus est, unam tantum esse naturam, eò
quòd una tantum sit Persona. Hinc Deum passibilem af-
seruit, & Christi carnem nostram consubstantiali negavit.
Habit autem harum opinionum promachum Diosco-
rum, celebrem Alexandriæ Patriarcham. Horum sen-
tentia in Synodo Constantinopolitana, Anno Christi
CCCCXLVIII. à Flaviano Patriarcha, & XXXII.
Episcopis; & p.p. in Chalcedonensi Oecumenicâ, tem-
pore Martiani Imperatoris, An. Chr. CCCLI. à Patri-
bus DC XXX. damnata est. Complures quoque; ὁμοψή-
φως habuit; tum ante, tum post ipsum: inter quos Mono-
phytita, Theopaschita, Jacobita, Armenii, Monothelita, alii.

Ergo Nestorius, rectè tenens, Duplicem in Christo esse natu-
ram, sacrilegè statuit, *Duas esse Personas: Eutyches au-*
tem, rectè tenens, Unam esse Personam, impiè credidit,
Unam quoque esse naturam. Bœth.

Inter has periculosissimarum opinionum symplega-
das, qui velut inter scyllam & charybdin suorum stu-
diorum cymbam direxerit: is ad Veritatis Sacrosanctæ
portum, Scripturæ S. cœlesti polo constanter obser-
vato, tutissimè ac citra fidei naufragium enavigabit.

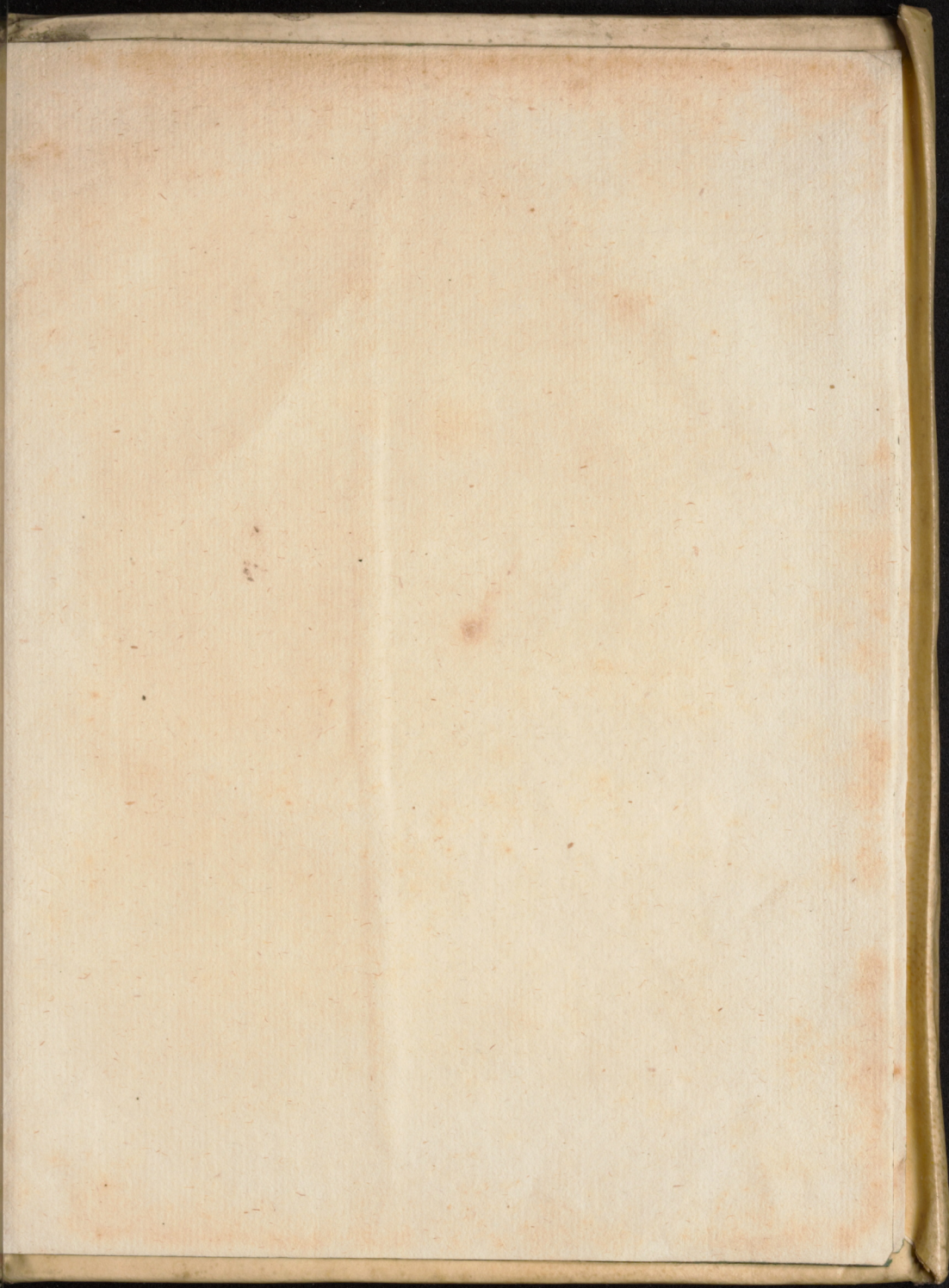
Coronis: E' Symbolo Chalcedonensi:

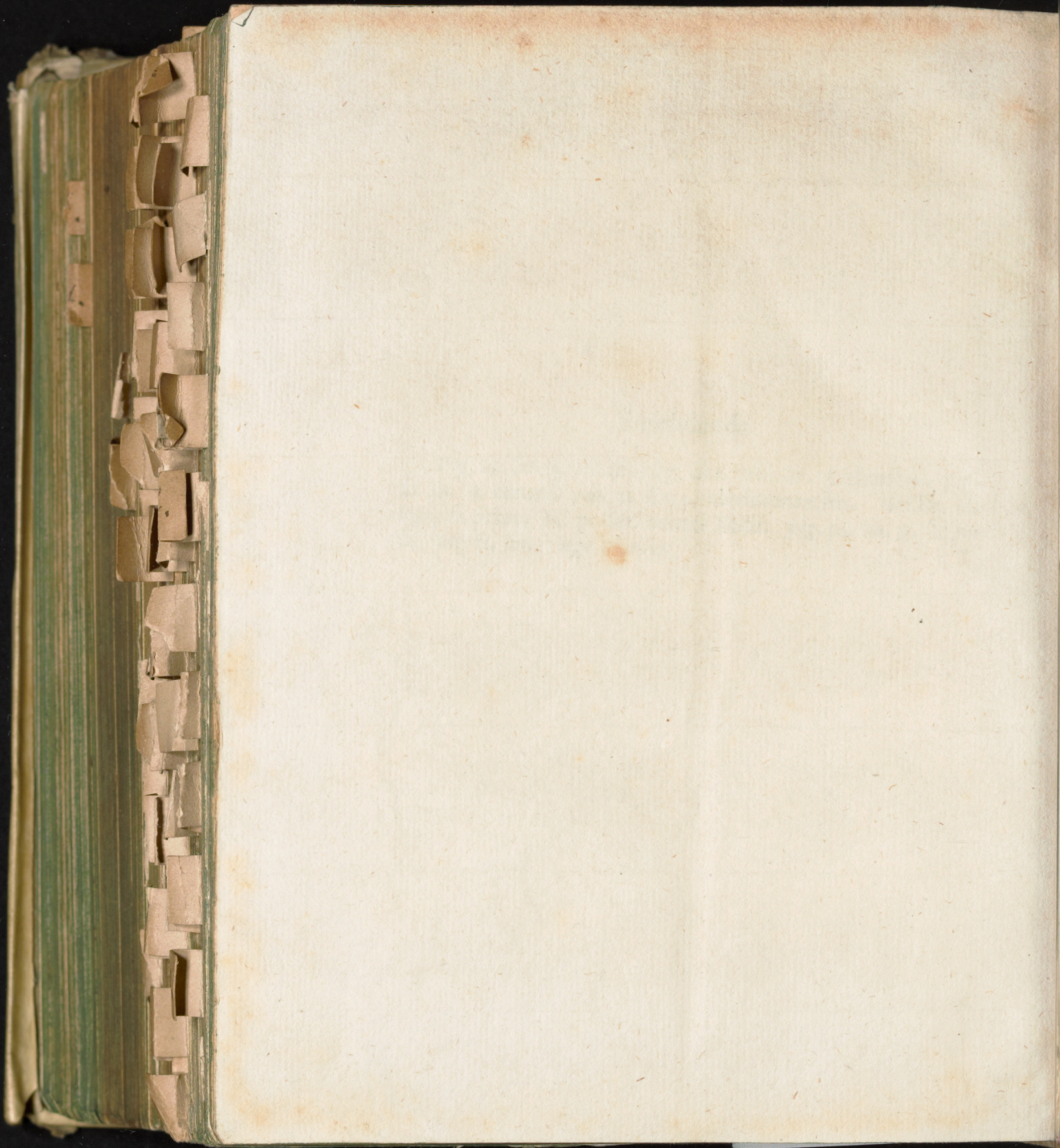
Ὁ μολογῶν] ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν Χριστὸν, υἱὸν, Κύριον, μονοψῆφον, ἐν δύο φύσεσιν,
ἀσυγχύτως, ἀτρέπτως, ἀδιαίρετως, ἀχωρίστως ἠνωθεῖον ἑδαμῆ τῆς τῶν
φύσεων διαφορᾶς ἀνηρηθῆς, ἀφ' ἧν ἕνωσιν, σωζομένης ἢ μάλλον τῆς ἰδιότητος
ἐκείνης φύσεως, καὶ εἰς ἐν πάσῃ σιωπῇ συνεκτάτης: ἐν εἰς δύο πάσῃ μελε-
θῶν, ἢ διαίρεθῶν. καὶ ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν υἱὸν καὶ μονοψῆφον, Θεὸν Λόγον, Κύριον
Ἰησοῦν Χριστόν.

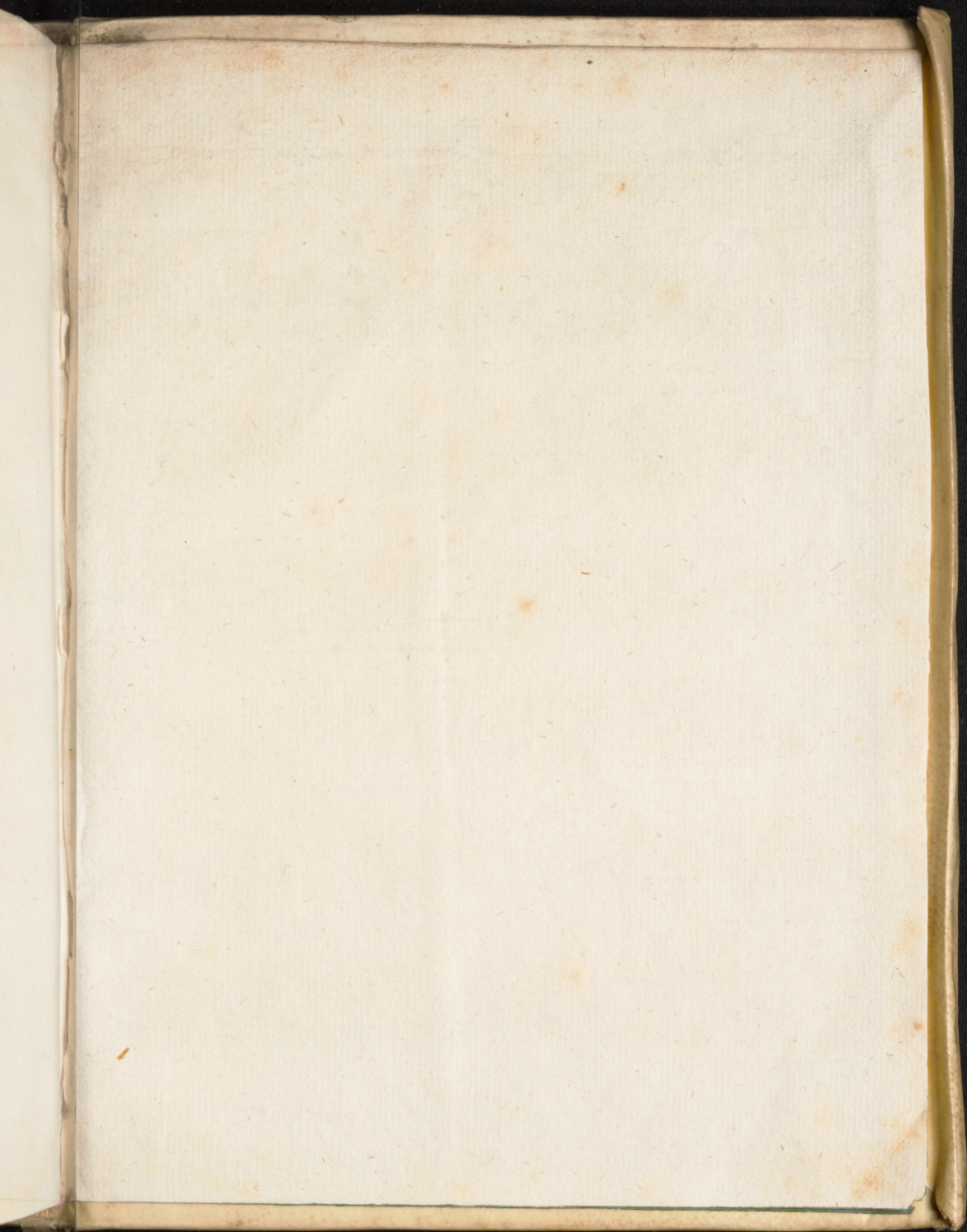
Hoc est:

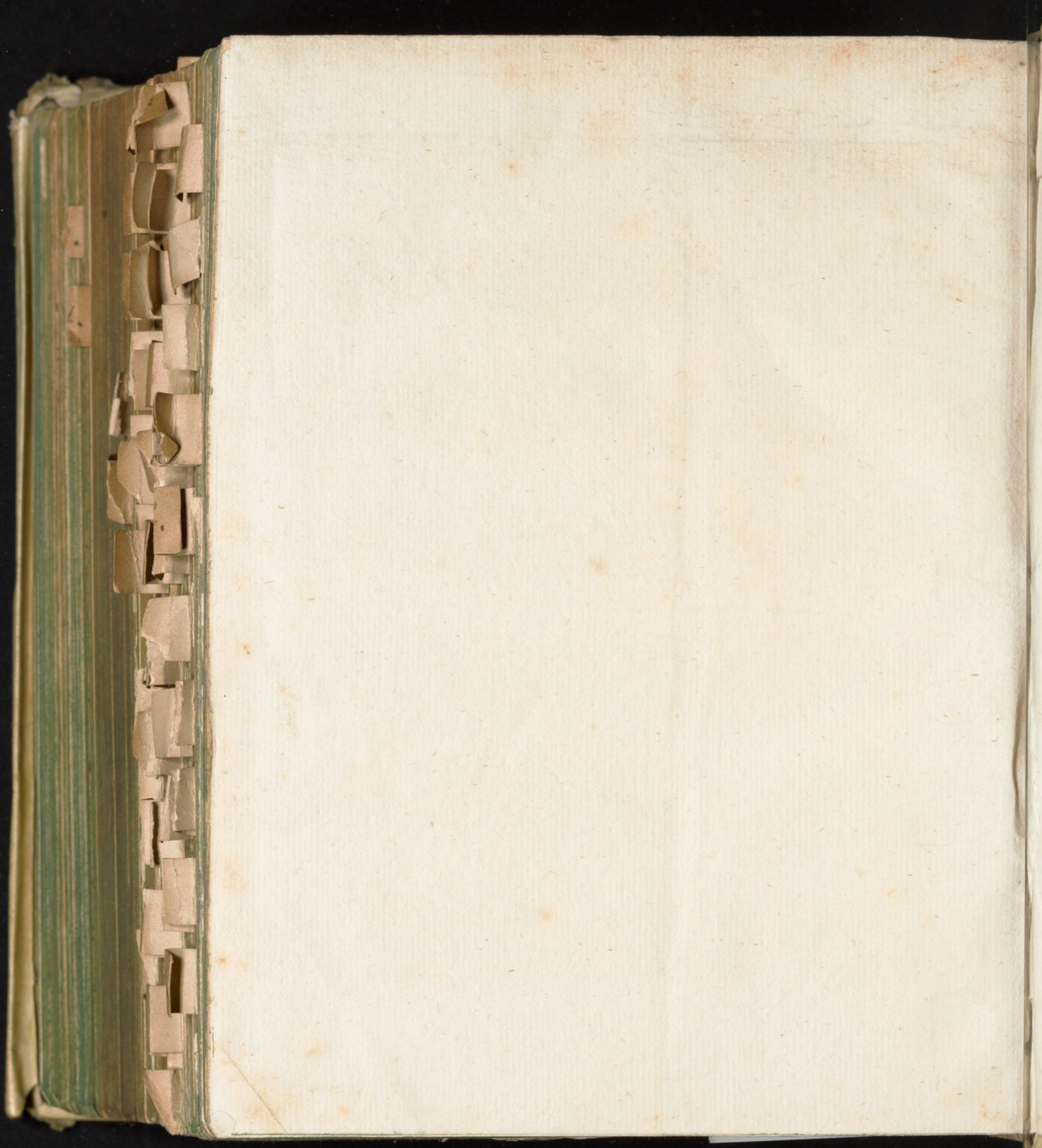
Confitemur] Unum & eundem Christum, Filium, Dominum,
Unigenitum, in duabus Naturis, INCONFUSE, INCON-
VERTIBILITER, INDIVULSE & INSEPARA-
BILITER manifestatum: nequaquam Naturarum differentiâ pro-
pter Unionem sublatâ; sed magis utriusque naturæ, ac in unam
Personam concurrentis, servatâ proprietate: non in duas personas
partitum aut divisum, sed unum & eundem Filium, Unigenitum, Deum
Verbum, Dominum JESUM CHRISTUM.

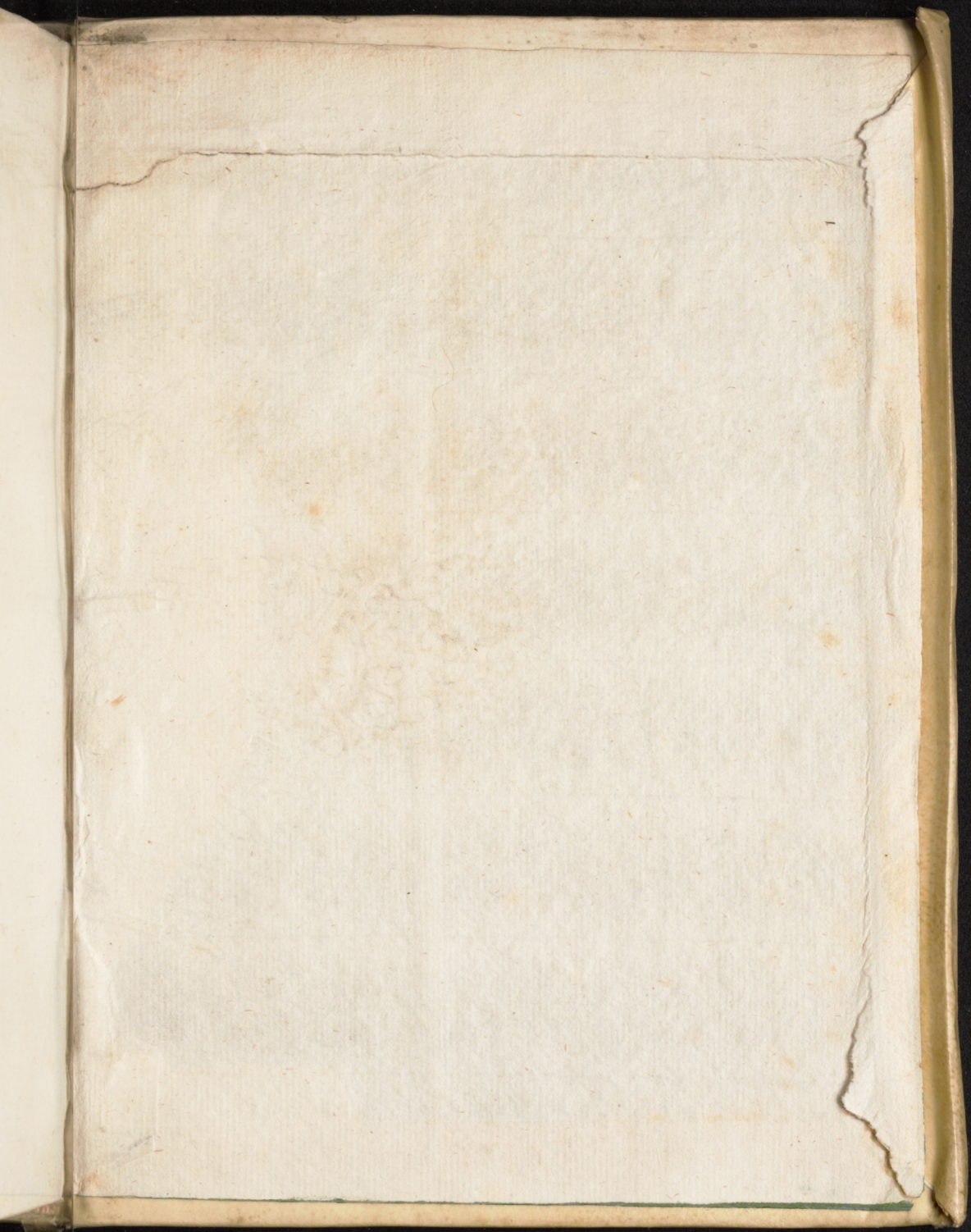
Μόνον τῶ Θεῷ δόξα.

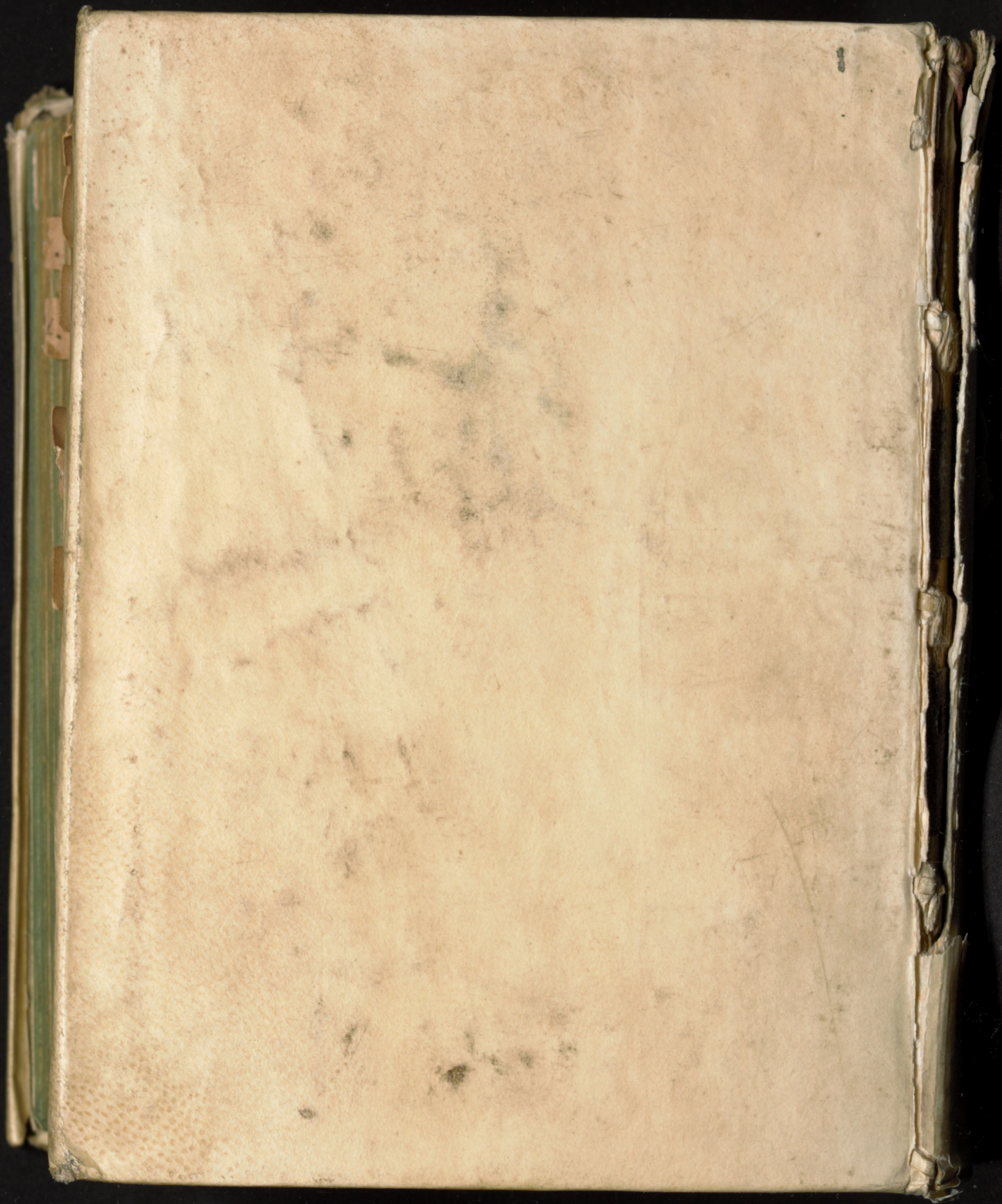

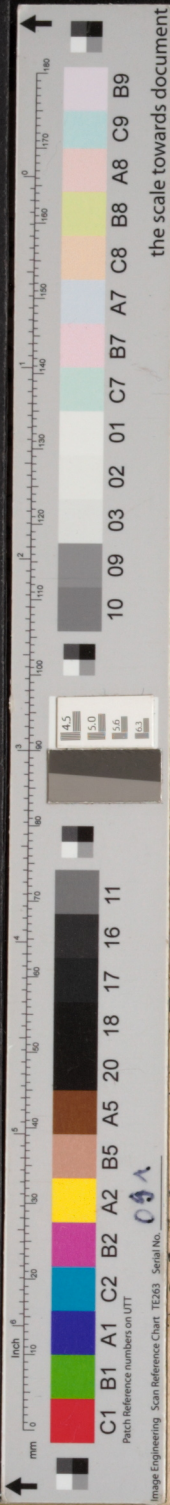

e, nobis relinquendum: 3. *major propensio* in
um passo, ad nobis opitulandum? A. prius,
a *Socin.*
factio Christi delet tantum peccatum Ori-
omnia Actualia eorum, pro quibus præstita
ost. contra *Remonstr.*
actio Christi restringenda sit ad 1. sola pec-
lia: 2. mortalia: 3. reatum culpæ & pœ-
eoque an etiamnum homini ipsi satisfaciens
is post Baptismum commissis, saltem venia-
atum pœnæ temporalis? N. contra *Pontific.*
satisfactio Christi sufficiens fuerit & perfectissi-
& dignitate ipsius meriti, tanquam Legis
ata, & æqualis reatui atque demeritis eo-
os præstita fuit; an verò sufficiens tantum
ationem, ex Dei acceptantis gratiâ? A. prius,
ntra *Remonstr. & Vorstium.*
la Pœnarum, peccatis nostris debitarum, per-
satisfactionis Christi rationem exhauriat: *Obe-*
uam vocant *activam*, ipse pro se privatim, tan-
omo, *Israëlita*, &c. legi debuerit?
ctitia Christi, sive universalis & perfectissima
tiva, quam, à principio vitæ in ejus usque fi-
eptis secundum strictum ejus rigorem præsti-
teram Satisfactionis Christi, non *tempore* qui-
urâ, à pœnæ perpersione distinctam partem,
tùm bono, sed & *loco nostro*, & quatenus *Chri-*
ntavit, præstita sit? N. prius, A. poster. contra

Christus Satisfactionem eâ intentione præsti-
omnibus & singulis hominibus, sive *aqualiter*
aqualiter, & ratione eorum, qui non servantur,
odo, & *conditionatè*, sub conditione videl. fidei,
ecretâ à Deo, nec proin in actum unquam exi-
nem peccatorum & salutem impetraret? An
E 3